

fesomia de la joventut

«Hem de saber llegir els signes del nostre temps i donar-los-hi una resposta.»

Un signe del nostre temps és el fet de que el jovent ha esdevingut una realitat sociològica.

Abans hi havia joves; avui hi ha joventut. M'explicaré: Fins ara els joves existien i estaven presents en la societat, però la seva presència quedava diluïda en diversos cossos socials com la família, centres docents, treball... Fàcilment s'arribava al jove a través d'aquests cossos. Avui, la realitat jove, ha cristallitzat en un nou cos social: la joventut amb una autonomia i consistència pròpia.

Els sociòlegs basen aquesta afirmació en unes constatacions que tenen el seu valor i fan comprensible aquesta nova realitat sociològica.

— El nombre de joves ha augmentat considerablement per la regressió de la mortalitat infantil.

— Els joves no ocupen càrrecs de responsabilitat, ja que l'edat mitja de l'adult s'ha perllongat. Per tant els joves permaneixen més temps dins el món dels joves.

— Al democratitzar-se l'ensenyança ha donat lloc a una veritable “explosió escolar”. S'engrandeix la massa de joves.

— El jovent avui s'emancipa més aviat. Primerament s'allibera de la qüestió econòmica, guanyant el suficient, i més, pels seus gastos. Abans el jove depenia durant bastant temps de l'economia paterna. Avui no. Això porta també una lliberació, en cert sentit, dels lligams familiars.

Totes aquestes constatacions sociològiques i d'altres més, ens mostren que s'ha creat una nova generació que té una manera pròpia de pensar, de dir, de fer... Ha cristallitzat en un grup diferent dels altres grups socials.

Per això crec convenient presentar la fesomia d'aquest nou cos social, perquè si ho tenim en compte quan intentem donar una resposta a aquest signe del nostre temps, no es produirà un xoc, sinó que fàcilment entrarem en un diàleg, cada vegada més necessari, per aconseguir aquest món nou que tots desitgem.

Anem a veure aquesta fesomia:

I. — OBERTURA TOTAL A UN MON NOU.

La nova generació ha viscut dins l'evolució ràpida del món. La seva evolució físico-intel·lectual creix al costat de l'evolució tècnica-ideològica del món. Els adults — els no tant joves — han d'admetre, en un moment difícil, aquesta evolució, i no tenen temps d'assimilar-la perquè no saben jugar-ho amb la seva manera, ja feta, de viure. El jove ja hi ve fet, ja hi neix; i encara que potser tampoc ho assimili, ho rep com la seva manera pròpia de viure. Mentre els joves neixen dins d'aquesta nova mentalitat, els adults han d'aban-

donar la seva mentalitat, a la que ja venien fets, per una de nova, a la que no vénen fets. I això és difícil de païr. Cal molta comprensió per ambdues parts.

Avui dia no vivim aïllats dels fets mundials; ens trobem sense adonar-nos-en, immersos en ells. Avui no hi ha fronteres ni distàncies.

El jove neix i creix en un món on l'home es tintolat en la seva ciència i en la seva tècnica, sembla poder dominar i posar al seu servei la natura. Sembla que estem aconseguint allò que digué Déu, als nostres primers pares: “Y los bendijo Dios diciéndoles: Procread y multiplicaos, y henchid la tierra; sometedla y dominad sobre todo cuanto vive y se mueve sobre la tierra” (Gen 1,28). Ens ha d'estranyar que l'home es vanaglorii d'aconseguir allò que Déu li manà? El que cal és orientar l'home a encaminar aquest domini pel motiu que Déu li va donar aquest manament.

Fruit d'això és que el jove prefereix més l'estudi de les ciències positives amb la conseqüent pèrdua d'aprofundiment en les ciències especulatives. El jove viu immers en un món on es busca aferrissadament la utilitat, la funcionalitat, la pràcticitat de totes les coses. Volen fets i no teories. Hi ha una total desconfiança en la tradició i una fe cega en el progrés; per tant, no vol viure d'un passat — tradició —, sinó que vol viure d'un present enfocat vers un futur — progrés —. D'aquí que el jove no cregui i desconfii de l'experiència que li presenten els adults. Vol experimentar pel seu compte. Vol viure, no somiar, ni recordar. Vol que el seu futur sigui fruit de la pròpia experiència. El jove està segur d'aconseguir pel seu compte aquest futur.

Com podem veure aquesta posició té els seus valors i contravalors. Els joves que reflexionen seriosament tenen present aquesta dimensió doble de la seva postura. El que cal és saber jugar, intel·ligentment, l'experiència que presenten els adults amb aquests present-vers-un-futur que viuen els joves, perquè tradició i progrés no s'oposen, ja que la tradició perquè sigui veritable ha de ser progressiva. Ho sabrem fer uns i altres? Estem totalment oberts, uns i altres, i a punt pel diàleg vers aquest món nou?

II. — SENTIMENT D'INSEGURETAT. DESCONFIANÇA EN SÍ MATEIX I VERS EL FUTUR.

A cop d'ull d'aquest enunciat sembla contradictori amb el que deïem abans. No és així. La ferma anterior provenia d'una seguretat de la ciència i en la tècnica. Aquest nou sentiment, potser inconscient a voltes, és d'ordre ideològic, moral i